RETTENS KENDELSE (Første Afdeling)

11. september 2007 *

I sag T-35/06,

Honig-Verband eV, Hamburg (Tyskland), ved advokaterne M. Hagenmeyer og T. Teufer,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved F. Erlbacher og B. Doherty, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 1854/2005 af 14. november 2005 om supplering af bilaget til forordning (EF) nr. 2400/96 for så vidt angår registrering af en betegnelse i »registret over beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser« (Miel de Provence (BGB)) (EUT L 297, s. 3),

har

* Processprog: tysk.

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.D. Cooke, og dommerne R. García-Valdecasas og V. Ciucă,

justitssekretær: E. Coulon,

afsagt følgende

Kendelse

Retsforskrifter

1 Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler (EFT L 208, s. 1) fastsætter i henhold til artikel 1 regler for den fællesskabsbeskyttelse af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser, der kan opnås for visse landbrugsprodukter og visse levnedsmidler.

2 En geografisk betegnelse defineres i artikel 2, stk. 2, litra b), i forordning nr. 2081/92 som navnet på et område, et bestemt sted eller i undtagelsestilfælde et land, der

betegner et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel, som har oprindelse i dette område, dette bestemte sted eller dette land, og hvis bestemte egenskaber, omdømme eller andre kendetegn kan tilskrives den geografiske oprindelse, og som er fremstillet og/eller forarbejdet og/eller tilvirket i det afgrænsede geografiske område.

3 For at et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel kan registreres som en beskyttet oprindelsesbetegnelse (BOB) eller en beskyttet geografisk betegnelse (BGB), skal betingelserne i forordning nr. 2081/92 være opfyldt, og det skal være omfattet af en varespecifikation som beskrevet i forordningens artikel 4. Registrerede betegnelser indrømmes den beskyttelse, der er fastsat i artikel 13 og 14 i forordning nr. 2081/92.

4 I artikel 5-7 i forordning nr. 2081/92 fastsættes en registreringsprocedure, der gør det muligt for enhver sammenslutning forstået som enhver organisation af producenter og/eller forarbejdere, der beskæftiger sig med samme landbrugsprodukt eller samme levnedsmiddel, eller på visse betingelser for en fysisk eller juridisk person at indgive ansøgninger om registrering af en BOB eller en BGB for de landbrugsprodukter eller levnedsmidler, som de selv fremstiller eller tilvirker, og som har oprindelse i det afgrænsede geografiske område, til den medlemsstat, hvor det afgrænsede geografiske område er beliggende. Medlemsstaten kontrollerer, at ansøgningen er berettiget, og fremsender ansøgningen tillige med især den i artikel 4 omhandlede varespecifikation til Kommissionen (artikel 5, stk. 5, i forordning nr. 2081/92).

5 Ifølge artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 2081/92 kontrollerer Kommissionen inden for en periode på seks måneder ved en formel undersøgelse, om registreringsansøgningen indeholder alle de i artikel 4 nævnte oplysninger. Hvis Kommissionen drager den konklusion, at en betegnelse opfylder betingelserne for beskyttelse, offentliggør den en række oplysninger om ansøgeren og det omhandlede produkt i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* (artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 2081/92). Modtager

Kommissionen ingen indsigelser i henhold til artikel 7 i forordning nr. 2081/92, indføres betegnelsen i et af Kommissionen ført register, benævnt »register over [BOB] og [BGB]« (artikel 6, stk. 3, i forordning nr. 2081/92). De betegnelser, der indføres i registret, offentliggøres herefter i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* (artikel 6, stk. 4, i forordning nr. 2081/92).

6 Artikel 7 i forordning nr. 2081/92, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 535/97 af 17. marts 1997 (EFT L 83, s. 3), bestemmer:

»1. Inden seks måneder efter datoen for den i artikel 6, stk. 2, omhandlede offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* kan enhver medlemsstat gøre indsigelse mod registreringen

2. Medlemsstaternes kompetente myndigheder drager omsorg for, at enhver, der kan påvise en berettiget økonomisk interesse, får adgang til at gøre sig bekendt med ansøgningen. Endvidere kan medlemsstaterne i overensstemmelse med deres faktiske forhold bestemme, at andre parter med en berettiget interesse kan få sådan adgang.

3. Enhver retmæssigt berørt fysisk eller juridisk person kan rejse indsigelse mod den påtænkte registrering ved at fremsende en behørigt begrundet erklæring til den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor den pågældende person har bopæl eller forretningssted. Den kompetente myndighed træffer de fornødne foranstaltninger for at tage hensyn til disse bemærkninger eller denne indsigelse inden for de fastsatte frister.

4. For at kunne tages til følge skal indsigelsesmeddelelsen:

— enten påvise, at betingelserne i artikel 2 ikke er opfyldt

— eller påvise, at registreringen af det foreslåede navn vil skade en eksisterende helt eller delvis enslydende betegnelse eller et varemærke eller produkter, som lovligt har været på markedet i mindst fem år inden den i artikel 6, stk. 2, omhandlede offentliggørelse

— eller præcisere de omstændigheder, som gør det muligt at slutte, at det navn, som er søgt registreret, er en artsbetegnelse.

5. Såfremt en indsigelse kan tages til følge i henhold til stk. 4, opfordrer Kommissionen de pågældende medlemsstater til at søge at nå til indbyrdes enighed i overensstemmelse med deres interne procedurer inden tre måneder. Hvis:

a) enighed opnås, meddeler de pågældende medlemsstater Kommissionen alle enkeltheder i forbindelse med den opnåede enighed, samt ansøgerens og den indsigende parts synspunkter. Såfremt de oplysninger, der modtages i medfør af artikel 5, ikke har undergået ændringer, følger Kommissionen fremgangsmåden i artikel 6, stk. 4. I modsat fald indleder den på ny fremgangsmåden i artikel 7

b) enighed ikke opnås, træffer Kommissionen afgørelse efter fremgangsmåden i artikel 15 under hensyntagen til loyal skik og brug og den faktiske risiko for

forveksling. Besluttes det at lade registrering ske, foretager Kommissionen offentliggørelse efter fremgangsmåden i artikel 6, stk. 4.«

7 Der er i bilaget til Kommissionens forordning (EF) nr. 2400/96 af 17. december 1996 om optagelse af visse betegnelser i det register over [BOB] og [BGB], der er fastsat i forordning nr. 2081/92 (EFT L 327, s. 11, med senere ændringer), anført en række BOB og BGB i overensstemmelse med artikel 6, stk. 3, i forordning nr. 2081/92.

8 »Miel de Provence« blev registreret som BGB ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1854/2005 af 14. november 2005 om supplering af bilaget til forordning (EF) nr. 2400/96 (EUT L 297, s. 3, herefter den »anfægtede forordning«).

Faktiske omstændigheder

9 Sagsøgeren er en forening, hvis medlemmer fremstiller og markedsfører honning. Medlemmerne af den sagsøgende forening har i en længere årrække markedsført visse honningblandinger under betegnelsen »Honig aus der Provence« (honning fra Provence).

10 Den 30. oktober 2003 offentliggjorde Kommissionen de franske myndigheders ansøgning om registrering af betegnelsen »Miel de Provence« i henhold til artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 2081/92 (EUT C 261, s. 4). Ansøgningen var i overensstemmelse med artikel 4 i forordning nr. 2081/92 baseret på en varespecifikation, der bl.a. udelukkede solsikker.

11 Sagsøgeren rejste ved en skrivelse af 29. marts 2004 til Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung (forbundsstatens myndighed for landbrug og ernæring), som er den kompetente tyske myndighed, indsigelse mod, at betegnelsen »Miel de Provence« blev optaget i registret.

12 På baggrund af denne skrivelse rejste Forbundsrepublikken Tyskland i henhold til artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 2081/92 indsigelse mod registreringen i en skrivelse af 22. april 2004, der var stilet til Kommissionen.

13 Kommissionen underrettede ved skrivelse af 11. januar 2005 de tyske myndigheder om, at indsigelsen var taget til efterretning, og opfordrede dem til at rette henvendelse til de franske myndigheder.

14 Det franske ministerium for landbrug, fødevarer, fiskeri og landdistrikter, der er den kompetente franske myndighed, tog stilling til de tyske myndigheders indsigelse i en skrivelse af 16. marts 2005, hvori det fastholdt registreringsansøgningen.

15 Ved skrivelse af 2. maj 2005 til det kompetente tyske ministerium fremkom sagsøgeren med bemærkninger til den nævnte skrivelse af 16. marts 2005. Den 24. maj 2005 sendte de tyske myndigheder skrivelsen af 2. maj 2005 til Kommissionen for at gøre det lettere for den at træffe sin afgørelse.

16 Den 14. november 2005 vedtog Kommissionen den anfægtede forordning, hvorved betegnelsen »Miel de Provence (BGB)« blev optaget i bilaget til forordning nr. 2400/96. Den anfægtede forordning blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* den 15. november 2005.

Retsforhandlinger og parternes påstande

17 Sagsøgeren har anlagt denne sag ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 30. januar 2006.

18 Kommissionen har ved særskilt dokument registreret på Rettens Justitskontor den 24. april 2006 fremsat en formalitetsindsigelse i henhold til artikel 114 i Rettens procesreglement.

19 Sagsøgeren har den 16. juni 2006 fremsat skriftlige bemærkninger til denne indsigelse.

20 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Formalitetsindsigelsen forkastes.

— Den anfægtede forordning annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

21 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

22 Det bestemmes i procesreglementets artikel 114, stk. 1, at Retten, såfremt en part fremsætter begæring herom, kan tage stilling til, om sagen bør afvises, uden at indlede behandlingen af sagens realitet. Ifølge artikel 114, stk. 3, forhandles der mundtligt om begæringen, medmindre Retten bestemmer andet. I denne sag finder Retten efter at have gennemgået sagens akter, at der foreligger de fornødne oplysninger, således at den kan tage stilling til begæringen uden at indlede den mundtlige forhandling.

Parternes argumenter

23 Kommissionen har anført, at sagen ikke kan antages til realitetsbehandling, fordi den anfægtede forordning er en almengyldig retsakt, og fordi sagsøgeren som brancheforening ikke er anderledes stillet and andre og ikke kan påberåbe sig en utilstrækkelig domstolsbeskyttelse.

24 Kommissionen har indledningsvis anført, at de forordninger, hvorved Kommissionen beskytter geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser i henhold til grundforordningen, som i dette tilfælde er forordning nr. 2081/92, er almengyldige retsakter i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 249, stk. 2, EF, da de finder anvendelse på objektivt bestemte situationer og har retsvirkninger for abstrakt fastlagte persongrupper (Rettens kendelse af 9.11.1999, sag T-114/99, CSR Pampryl mod Kommissionen, Sml. II, s. 3331, præmis 42 og 43, herefter »CSR Pamprylkendelsen«, af 30.1.2001, sag T-215/00, La Conqueste mod Kommissionen, Sml. II, s. 181, præmis 33, herefter »La Conqueste-kendelsen«, og af 6.7.2004, sag T-370/02, Alpenhain-Camembert-Werk m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2097, præmis 55).

25 Kommissionen har desuden anført, at en brancheforening, der har til formål at forsvare og repræsentere sine medlemmers interesser, kun kan anlægge annullationssøgsmål i tre forskellige situationer. Sagsøgeren har kun henvist til to af disse tre situationer, nemlig den, hvor en lovbestemmelse udtrykkeligt tillægger foreningen en række processuelle beføjelser, og den, hvor foreningen repræsenterer virksomheder, der selv er søgsmålsberettigede.

26 Kommissionen har for det første gjort gældende, at forordning nr. 2081/92 efter Domstolens og Rettens faste praksis, der er nævnt i præmis 24 ovenfor, ikke indrømmer private borgere og dermed heller ikke brancheforeninger proceduremæssige garantier. Ifølge artikel 7 i forordning nr. 2018/92 er det alene en medlemsstat, der kan gøre indsigelse, og sagsøgerens skrivelser kan ikke anses for en sådan indsigelse, selv om den kompetente tyske myndighed har henvist til dem, og selv om sagsøgeren stilede dem direkte til Kommissionen.

27 Kommissionen har for det andet anført, at den sagsøgende forenings medlemmer heller ikke har søgsmålskompetence. De er ikke anderledes stillet end andre producenter eller distributører af honning i eller uden for Fællesskabet, som har markedsført

deres produkter under den omhandlede betegnelse (»Miel de Provence«), og som ikke længere har ret til at anvende denne betegnelse, der som følge af registreringen er blevet en beskyttet betegnelse.

28 Kommissionen har endelig anført, at sagsøgerens argument om kravet om en effektiv domstolsbeskyttelse ikke ændrer ved det forhold, at sagen ikke kan antages til realitetsbehandling. Det fremgår af Domstolens faste praksis siden dommen af 15. juli 1963 i sagen Plaumann mod Kommissionen (sag 25/62, Sml. 1954-1964, s. 411, org. ref.: Rec. s. 197), der blev stadfæstet ved dommen af 25. juli 2002 i sagen Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet (sag C-50/00 P, Sml. I, s. 6677), at et annullationssøgsmål til prøvelse af en forordning kun kan realitetsbehandles, hvis det er fastslået, at sagsøgeren har en individuel interesse heri.

29 Sagsøgeren anser sig for at være umiddelbart og individuelt berørt af den anfægtede forordning.

30 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at foreningen som initiativtager til og forhandlingspart i indsigelses- og forligsproceduren tog aktivt del i arbejdet i forbindelse med registreringen af betegnelsen »Miel de Provence«, og at foreningens individuelle interesse fremgår af, at den således var inddraget i vedtagelsen af denne fællesskabsretsakt på det proceduremæssige plan.

31 Sagsøgeren har herved anført, at det i denne sag fremgår af indsigelsesprocedurens konkrete forløb, at foreningen på det proceduremæssige plan tog aktivt del i beslutningsprocessen. Sagsøgeren har påpeget, at indsigelsen mod registreringen af betegnelsen »Miel de Provence« ikke stammede fra Forbundsrepublikken Tyskland, men fra sagsøgeren selv, og at det kun formelt var det tyske forbundsministerium, der sendte indsigelsen videre til Kommissionen. Det var sagsøgeren, der sørgede for, at forligsproceduren blev indledt, hvilket efter dennes opfattelse er tilstrækkeligt til, at foreningen må anses for at have søgsmålskompetence (Domstolens dom af 20.3.1985,

sag 264/82, Timex mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 849, og af 28.1.1986, sag 169/84, Cofaz mod Kommissionen, Sml. s. 391). Sagsøgeren betragter sig selv som ledende forhandlingspart i forbindelse med indsigelsen og har herved understreget, at det fremgår udtrykkeligt af femte betragtning til den anfægtede forordning, at det var de tyske myndigheder, der fremsendte indsigelsen.

32 For det andet mener sagsøgeren at være individuelt berørt af den anfægtede forordning, fordi den indskrænker de proceduremæssige garantier, som sagsøgeren har i henhold til artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 2081/92. Sagsøgeren har indledningsvis forklaret, at denne artikel tildeler foreningen en selvstændig processuel rettighed, der ligger uden for rammerne af medlemsstaternes særlige indsigelsesret, og at det er denne rettighed, foreningen har udøvet. Sagsøgeren mener, at de kompetente nationale myndigheder ifølge procedurereglerne i forordning nr. 2081/92 kun skal yde organisatorisk bistand til fysiske eller juridiske personer, der udnytter denne selvstændige indsigelsesret. Sagsøgeren har videre anført, at denne selvstændige indsigelsesret blev præciseret og fremhævet i de ændringer, der blev indført ved Rådets forordning (EF) nr. 510/2006 af 20. marts 2006 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og fødevarer (EUT L 93, s. 12), der erstattede forordning nr. 2081/92.

33 Sagsøgeren har tilføjet, at Kommissionen i ottende betragtning til den anfægtede forordning oplyste, at den havde besluttet at foretage registreringen, fordi der ikke var ført tilstrækkelig bevis for, at de tyske producenter rent faktisk var økonomisk berørt. Sagsøgeren råder som følge heraf over processuelle rettigheder, som i det foreliggende tilfælde ikke blev respekteret.

34 Sagsøgeren har endelig bestridt Kommissionens fortolkning af retspraksis vedrørende artikel 7 i forordning nr. 2081/92. Disse retsafgørelser modsiger ikke sagsøgerens argumentation, eftersom denne sag adskiller sig fra de sager, der gav anledning til La Conqueste- og Alpenhain-kendelserne og til Rettens kendelse af 13. december 2005 i sagen Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de Roquefort mod Kommissionen (sag T-381/02, Sml. II, s. 5337).

35 Sagsøgeren har for det tredje anført, at de medlemmer, hvis interesser foreningen varetager, er individuelt berørt, og at foreningen derfor har søgsmålskompetence.

36 Sagsøgeren har herved gjort gældende, at medlemmernes situation individualiseres, fordi betegnelsen »Miel de Provence« er blevet registreret, hvilket berører medlemmernes økonomiske situation direkte. Medlemmerne adskiller sig som følge heraf fra de andre virksomheder, der kunne være berørt, fordi de i mere end fem år har markedsført deres produkter under betegnelsen »Honig aus der Provence« (honning fra Provence) i Tyskland.

37 For det fjerde mener sagsøgeren, at den anfægtede forordning indholdsmæssigt svarer til en beslutning, der er vedtaget over for denne. Den anfægtede forordning beslutter således, at sagsøgerens indsigelse ikke kan tages til følge, hvorved sagsøgeren individualiseres.

38 Sagsøgeren har for det femte gjort gældende, at foreningen er individuelt berørt, henset til princippet om en effektiv domstolsbeskyttelse. Sagsøgeren kan ikke forelægge et præjudicielt spørgsmål uden at tilsidesætte den anfægtede forordning. Sagsøgeren har desuden oplyst, at der ikke findes andre relevante klagemuligheder i nationalt regi.

Rettens bemærkninger

39 I henhold til artikel 230, stk. 4, EF kan et annullationssøgsmål, der indbringes af en fysisk eller juridisk person til prøvelse af en forordning, antages til realitetsbehandling, hvis den anfægtede forordning i virkeligheden er en beslutning, der berører denne person umiddelbart og individuelt. Efter fast retspraksis skal kriteriet for

sondringen mellem en forordning og en beslutning søges i, om den pågældende retsakt er almengyldig eller ej (Domstolens kendelse af 23.11.1995, sag C-10/95 P, Asocarne mod Rådet, Sml. I, s. 4149, præmis 28, og af 24.4.1996, sag C-87/95 P, CNPAAP mod Rådet, Sml. I, s. 2003, præmis 33). En retsakt er almengyldig, hvis den finder anvendelse på objektivt bestemte situationer og har retsvirkninger for abstrakt fastlagte persongrupper (Rettens dom af 10.7.1996, sag T-482/93, Weber mod Kommissionen, Sml. II, s. 609, præmis 55).

40 I denne sag bestemmes det i den anfægtede forordning, at betegnelsen »Miel de Provence« skal omfattes af den beskyttelse af geografiske betegnelser, der er fastsat i forordning nr. 2081/92, idet en geografisk betegnelse i artikel 2, stk. 2, litra b), heri defineres som navnet på et område, et bestemt sted eller i undtagelsestilfælde et land, der betegner et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel, som har oprindelse i dette område, dette bestemte sted eller dette land, og hvis bestemte egenskaber, omdømme eller andre kendetegn kan tilskrives den geografiske oprindelse, og som er fremstillet og/eller forarbejdet og/eller tilvirket i det afgrænsede geografiske område.

41 Den beskyttelse, som registreringen medfører, består i, at betegnelsen »Miel de Provence« kun må anvendes af producenter, hvis produkter opfylder de geografiske og kvalitative krav, der er fastsat i varespecifikationen for fremstilling af honning fra Provence. Som Kommissionen korrekt har påpeget, er den anfægtede forordning på ingen måde rettet til bestemte erhvervsdrivende som sagsøgeren, men giver alle virksomheder, hvis produkter opfylder de foreskrevne geografiske og kvalitative krav, ret til at markedsføre disse under den nævnte betegnelse, hvorimod en sådan ret ikke tilkommer de virksomheder, hvis produkter ikke opfylder disse betingelser, der er ens for alle virksomheder. Den anfægtede forordning finder både anvendelse på alle producenter af »Miel de Provence«, der lovligt kan benytte denne betegnelse, og på alle nuværende og fremtidige producenter (eventuelt efter udløbet af overgangsperioden i artikel 13, stk. 2, i forordning nr. 2081/92), der ikke har tilladelse til at benytte

denne betegnelse. Den gælder ikke kun for producenter i medlemsstaterne, men har også retsvirkninger for et ukendt antal producenter i tredjelande, der både nu og fremover måtte ønske at eksportere »honning fra Provence« til Fællesskabet.

42 Den anfægtede forordning er derfor en almengyldig foranstaltning i henhold til artikel 249, stk. 2, EF. Den finder anvendelse på objektivt bestemte situationer og har retsvirkninger for abstrakt fastlagte persongrupper (jf. i denne retning Rettens kendelse af 15.9.1998, sag T-109/97, Molkerei Großbraunshain og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen, Sml. II, s. 3533, præmis 51, og af 26.3.1999, sag T-114/96, Biscuiterie-confiserie LOR og Confiserie du Tech mod Kommissionen, Sml. II, s. 913, præmis 27-29, samt CSR Pampryl-kendelsen, præmis 42 og 43).

43 Det er imidlertid ikke udelukket, at en bestemmelse, som efter sin art og rækkevidde har almengyldig karakter, kan berøre en fysisk eller juridisk person individuelt. Dette er tilfældet, når den pågældende retsakt rammer denne person på grund af visse egenskaber, som er særlige for den pågældende, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller ham fra alle andre og derved individualiserer ham på lignende måde som en beslutnings adressat (Domstolens dom i sagen Plaumann mod Kommissionen, på s. 223, og dom af 18.5.1994, sag C-309/89, Codorníu mod Rådet, Sml. I, s. 1853, præmis 19 og 20, samt dommen i sagen Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, præmis 36, og i sagen Weber mod Kommissionen, præmis 56).

44 Sagsøgeren har i denne sag fremført fem argumenter for, at foreningen skulle være individuelt berørt, men disse argumenter godtgør ikke, at der foreligger en egenskab, som er særlig for sagsøgeren, eller en faktisk situation, der adskiller sagsøgeren og derved individualiserer denne i forhold til de øvrige berørte erhvervsdrivende.

45 Med hensyn til sagsøgerens argument om processuelle rettigheder bemærkes indledningsvis, at hverken proceduren for udarbejdelsen af generelle retsakter eller de generelle retsakter selv som almengyldige foranstaltninger efter fællesskabsrettens almindelige grundsætninger, som f.eks. retten til at blive hørt, kræver deltagelse af de berørte personer, da disses interesser anses for repræsenteret af de politiske instanser, som har til opgave at vedtage de nævnte retsakter (kendelsen i sagen Großbraunshain og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen, præmis 60, samt CSR Pampryl-kendelsen, præmis 50, og La Conqueste-kendelsen, præmis 42). Når processuelle rettigheder således ikke er udtrykkeligt garanteret, ville det være i strid med ordlyden af og ånden bag artikel 230 EF, såfremt enhver borger, som har deltaget i forberedelsen af en lovgivningsmæssig akt, efterfølgende kan anlægge sag til prøvelse heraf (kendelsen i sagen Großbraunshain og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen, præmis 68, samt CSR Pampryl-kendelsen, præmis 50, og La Conqueste-kendelsen, præmis 42).

46 Spørgsmålet om, hvorvidt denne sag kan fremmes til realitetsbehandling, skal derfor udelukkende afgøres ud fra de særlige proceduremæssige garantier, som borgerne indrømmes i forordning nr. 2081/92 (jf. i denne retning CSR Pampryl-kendelsen, præmis 51).

47 Modsat det af sagsøgeren hævdede henhører de proceduremæssige garantier, der er indrømmet borgerne, hvad angår indsigelsesproceduren i denne forordning udelukkende under medlemsstaternes ansvarsområde og gælder ikke over for Kommissionen.

48 Artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 2081/92 giver nemlig alene medlemsstaterne ret til at gøre indsigelse mod registreringen over for Kommissionen. Ifølge denne forordnings artikel 7, stk. 3, kan enhver retmæssigt berørt fysisk eller juridisk person ganske vist også rejse indsigelse mod den påtænkte registrering, men det skal ske ved fremsendelse af en behørigt begrundet erklæring til den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor den pågældende person har bopæl eller forretningssted. Denne bestemmelse pålægger ikke den pågældende medlemsstat at videresende denne erklæring til Kommissionen, men alene at træffe de fornødne foranstaltninger for at »tage hensyn til« denne indsigelse inden for de fastsatte frister (La

Conqueste-kendelsen, præmis 45). Ifølge 13. betragtning til forordning nr. 2081/92 skal »registreringsproceduren […] gøre det muligt for enhver individuelt og direkte berørt person at gøre sine rettigheder gældende ved indsigelse over for Kommissionen«, men det skal ske »via den givne medlemsstat«. Der findes ingen bestemmelse i artikel 7 i forordning nr. 2081/92, der giver Kommissionen ret til at tage en indsigelse i betragtning, der er blevet meddelt af en anden person end en medlemsstat. Såfremt en indsigelsesmeddelelse kan »tages til følge« i henhold til artikel 7, stk. 4, i forordning nr. 2081/92, bestemmes endelig i artikel 7, stk. 5, at Kommissionen opfordrer de pågældende medlemsstater til at søge at nå til indbyrdes enighed, uden at der på nogen måde foreskrives en indgriben fra borgerne (La Conqueste-kendelsen, præmis 45).

49 Sagsøgeren kan derfor ikke med rette argumentere for, at det fremgår udtrykkeligt af femte betragtning til den anfægtede forordning, at det var de tyske myndigheder, der fremsendte indsigelsen, og at Kommissionen derfor betragtede sagsøgeren som ledende forhandlingspart. Som nævnt i den foregående præmis, har Kommissionen ikke ret til at tage en indsigelse fra en borger i betragtning. Det er alene medlemsstaterne, der kan rejse indsigelser. I femte betragtning til den anfægtede forordning beskrives blot den indsigelsesprocedure, der er fastlagt i forordning nr. 2081/92, hvorfor denne altså heller ikke gør det muligt at indrømme sagsøgeren en processuel rettighed.

50 Hvad angår sagsøgerens argument om, at den retspraksis, Kommissionen har henvist til, vedrører en anden situation end den i sagen omhandlede, må det fastslås, at denne retspraksis fortolker artikel 7 i forordning nr. 2081/92, som sagsøgeren har lagt til grund, hvorfor dette argument må forkastes.

51 Med hensyn til sagsøgerens argument vedrørende forordning nr. 510/2006, som ændret, bemærkes, at denne forordning ikke finder anvendelse her, og at det derfor ikke er muligt at drage konklusioner heraf med henblik på afgørelsen af den foreliggende tvist. Forordning nr. 510/2006 kan i alle tilfælde også fortolkes således, at der ikke foreligger en sådan garanti i den ordning, der indføres ved forordning nr. 2081/92.

52 Det skal tilføjes, at bestemmelserne om borgernes indsigelsesret i artikel 7 i forordning nr. 2081/92 adskiller sig væsentligt fra de meget specifikke bestemmelser, der gælder for dumping og subsidier, og som tillægger visse erhvervsdrivende en særlig rolle i fællesskabsproceduren for indførelse af antidumping- og antisubsidietold (jf. i denne retning Domstolens dom af 4.10.1983, sag 191/82, Fediol mod Kommissionen, Sml. s. 2913, præmis 16 og 25). Det er følgelig irrelevant at henvise til Timex-dommen, hvori det blev fastslået, at den antidumpingsag, som en sagsøger havde anlagt, kunne realitetsbehandles, navnlig som følge af de rettigheder, sagsøgeren havde i henhold til grundforordningen, den aktive rolle, som denne sagsøger spillede i den indledende antidumpingundersøgelse, og den kendsgerning, at den indførte antidumpingtold var begrundet i denne sagsøgers særlige situation, eller at henvise til Cofaz-dommen, der drejede sig om proceduremæssige garantier, som gav de sagsøgende virksomheder ret til at anmode Kommissionen om at konstatere, at Fællesskabets statsstøtteregler var overtrådt.

53 Det følger af det anførte, at forordning nr. 2081/92 ikke indrømmer borgerne nogen særlige proceduremæssige garantier på fællesskabsplan (CSR Pampryl-kendelsen, præmis 55), og at sagsøgeren derfor ikke kan gøre disse proceduremæssige garantier gældende.

54 Sagsøgeren kan heller ikke med føje påberåbe sig, at den anfægtede forordning har alvorlig økonomisk betydning for medlemmernes virksomhed. Den omstændighed, at en generel retsakt kan have forskellige konkrete virkninger for de enkelte retssubjekter, den finder anvendelse på, kan ikke føre til, at de adskilles fra alle andre berørte erhvervsdrivende, såfremt den som i denne sag finder anvendelse på en objektivt bestemt situation (Rettens dom af 22.2.2000, sag T-138/98, ACAV m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 341, præmis 66, og La Conqueste-kendelsen, præmis 37).

55 De virksomheder, der er medlemmer af den sagsøgende forening, er imidlertid kun berørt af den anfægtede forordning, fordi de fremstiller eller markedsfører honning og ikke opfylder betingelserne for at kunne anvende BGB'en »Miel de Provence«.

De berøres altså på samme måde som alle andre virksomheder, ikke bare i Tyskland og de øvrige EU-medlemsstater, men også i tredjelande, hvis produkter heller ikke opfylder kravene i de pågældende fællesskabsbestemmelser.

56 Den omstændighed, at medlemmerne af den sagsøgende forening i længere tid har markedsført deres produkter under betegnelsen »Honig aus der Provence«, giver dem ikke en særlig rettighed, der individualiserer dem. Det stiller ikke sagsøgeren i en anden situation end de øvrige producenter, som ligeledes har markedsført deres produkter som »Miel de Provence«, og som ikke længere har tilladelse til at anvende denne betegnelse, der nu er beskyttet ved dens registrering som BGB (jf. i denne retning kendelsen i sagen Alpenhain-Camembert-Werk m.fl. mod Kommissionen, præmis 66, og Rettens kendelse af 13.12.2005, sag T-397/02, Arla Foods m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 5365, præmis 58).

57 Domstolen har udtrykkeligt fastslået, at det forhold, at sagsøgeren ved udstedelsen af en forordning om registrering af en oprindelsesbetegnelse befinder sig i en sådan situation, at vedkommende er nødsaget til at foretage visse justeringer af produktionsstrukturen for at overholde forordningens krav, ikke er tilstrækkeligt til, at sagsøgeren er individuelt berørt på samme måde som adressaten for en retsakt (Domstolens kendelse af 30.1.2002, sag C-151/01 P, La Conqueste mod Kommissionen, Sml. I, s. 1179, præmis 35).

58 Sagsøgerens argument om, at foreningen er individuelt berørt af den anfægtede forordning, idet denne reelt er en beslutning, der er vedtaget over for denne, ændrer intet herved. Forordningen er en almengyldig retsakt og kan i denne sag ikke sidestilles med en beslutning.

59 Hvad endelig angår sagsøgerens argument vedrørende kravet om en effektiv domstolsbeskyttelse bemærkes, at der ikke kan anlægges et direkte annullationssøgsmål ved

Fællesskabets retsinstanser, selv om det efter en konkret undersøgelse fra deres side af de nationale processuelle regler kan godtgøres, at disse regler ikke tillader borgerne at anlægge en sag om gyldigheden af den anfægtede fællesskabsretsakt (Domstolens kendelse af 12.12.2003, sag C-258/02 P, Bactria mod Kommissionen, Sml. I, s. 15105, præmis 58).

60 Domstolen har desuden fastslået, at selv om betingelsen om, at der i henhold til artikel 230, stk. 4, EF skal foreligge en individuel interesse, skal fortolkes i lyset af princippet om en effektiv domstolsbeskyttelse under hensyntagen til de forskellige omstændigheder, som kan individualisere en sagsøger, kan en sådan fortolkning ikke føre til, at der ses bort fra den omhandlede betingelse, som er udtrykkeligt fastsat i traktaten, idet man derved ville overskride de beføjelser, Fællesskabets retsinstanser er tillagt ved traktaten. Såfremt denne betingelse ikke er opfyldt, er ingen fysiske eller juridiske personer under nogen omstændigheder berettigede til at anlægge et annullationssøgsmål til prøvelse af en forordning (Domstolens dom i sagen Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, præmis 37 og 44, og dom af 1.4.2004, sag C-263/02 P, Kommissionen mod Jégo-Quéré, Sml. I, s. 3425, præmis 36).

61 Det følger af alle de ovennævnte betragtninger, at sagsøgeren, der er en forening af tyske honningproducenter, ikke kan anses for individuelt berørt af den anfægtede forordning i henhold til artikel 230, stk. 4, EF.

62 Det fremgår af det anførte, at sagen må afvises, da den anfægtede forordning er en almengyldig foranstaltning og ikke berører sagsøgeren på grund af visse forhold, der er særlige for den pågældende, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller sagsøgeren fra alle andre og derved individualiserer denne.

Sagens omkostninger

63 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og må derfor i overensstemmelse med Kommissionens påstand pålægges at bære sine egne omkostninger og betale Kommissionens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

bestemmer

RETTEN (Første Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 11. september 2007.

E. Coulon — J.D. Cooke

Justitssekretær — Afdelingsformand